

μ' ένα τραγούδι στο στόμα ή μάλλον
ένα τρυφερό χαλίκι

δρθιος
μέ την αγγελικότητά μου σε σύση
σε περιμένω

Δημήτρης Κάδβουρας

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟ

"Όταν γράφω ένα ποίημα
φέρνω στο νοῦ μου πάντα κάποιον
πού τοῦ πάει
σάν τὸ χρώμα τῆς γραδάτας πού φορεῖ
σάν μιὰ φράση πού ἐπίμονα ἐπαναλαμβάνει
σάν ἓνα μπάλωμα στοῦ μανίκι τοῦ σακακιοῦ.
"Όταν γράφω ἓνα ποίημα
δὲν εἶμαι ἐγὼ
ἀλλ' αὐτὸ πού γεννιέται.
Τὸ ποίημα εἶναι τόσο ἀπτό
ὥστε μᾶς ντύνει μὲ τὴν ὑπαρξή μας
καὶ τόσο ἀόριστο
πού ὑπάρχει χωρὶς ἐξήγηση.
Ἔρχεται, λοιπόν, καιρὸς
πού τὰ συρτάρια μὲ τὰ χαρτιά ἀνοίγουν
κι ὁ ἄνεμος
αὐτὸς πού μᾶς ὑπαγορεύει τὴ γραφή
μᾶς παίρνει τὸ φτερό ἀπὸ τὰ χέρια.
Πῶς καὶ τί δὲν ξέρουμε.
Τὸ ποίημα παύει νᾶναι δικό μας
τὸ ρεῦμα τὸ τραβάει στὰ κανάλια τῶν δρόμων
τὸ διεχθικοῦν ἄγνωστοι. Μιὰ μέρα ὅμως
κάποιος ἐπισκέπτης ἀλλόκοτος
χτυπάει τὴν πόρτα μας
καὶ βλέπουμε νὰ τὸ φορεῖ.

Χάρης Καβαλλιεράτος

ΤΟ ΧΩΡΙΟ

Φανερώνει τὴν ἐτοιμασία του τὸ χωριὸ
μέσα στοῦ γλυκοῦ χρώμα τῶν ξενόνων
Ἐκεῖνο πού χωράει τ' ἀνασηκώματα
τοῦ ταξιδιώτη.

Τὸ μερτικό σου εἶναι δυναμωμένο
ὅσο τραδοῦν οἱ προμήθειες τοῦ χωριοῦ...
.....

Τριγυρνοῦνε οἱ μέλισσες τὴν ἀνωμεριὰ
πλευρίζουν τὸ χάος δλόγυρα
τὴν σημαία τοῦ σκολαρχείου.

Γιώργος Καραχάλιος

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΤΗΣ ΠΕΤΡΑΣ

Χτυπᾷ ὁ ἥλιος τὶς πόρτες
Τάκ — Τάκ...
Τάκ... — Τάκ...
μοῦ ἀποκρίνεται τὸ σπῆτι
ὅπως καρφώνεται τὸ ξύλο.
Ἀπὸ τὴν κορυφή φαίνεται ἡ θάλασσα.
Τσακισμένα καράδια.
— Ἐλα, ἔλα νὰ δεῖς
δὲν ἔχει σκέπη γιὰ τοὺς πεθαμένους.
— Σὰν μεγαλώσω θὰ γίνω χορεύτρια.
Κανείς - κανείς δὲν βλέπει.
— Θὰ γίνω χορεύτρια.
Καθὼς κατεβαίνει τὸ πρωὶ
μένει δλόγυμη ἡ ψυχὴ
μὲ τὰ χέρια στραμμένα στὸ χῶμα.
— Ἐλα, ἔλα νὰ δεῖς τὸ φεγγάρι
πῶς κρέμμεται στὸ βυθό.
Ἀπόψε δὲν ἔχει ἀνάπαυση.
Τὰ χέρια εἶναι ὕγρὰ
γεμάτα νερὸ καὶ φόβο.
— Ποτὲ δὲν κοίταξα πέρα ἀπ' τὰ γαλάζια βουνά.
Ὅμως ἀπόψε δὲν βλέπω τίποτα.
— Μένουμε σ' ἓνα πλῆθινο σπῆτι
θυμάμαι.
Τρὸτ — τρὸτ
οἱ πέτρες στὰ πέταλα τ' ἀλόγου.
Τρὸτ — τρὸτ
ὁ ἄνεμος στὶς πευκοθελόγες.
Παίξαμε κρυφτὸ τριγύρω στὸ πηγάδι
κι ὁ τυφλὸς μουρμούριζε
— Λίγο φωμάκι γιὰ τ' ἀποθαμένα σας.
Πλάφ ! ἡ πέτρα στὸ νερὸ
:
Λέγαμε,
ἄμορφος ποῦ εἶναι ὁ χειμώνας
σὰν ἔρθει μὲ τὸ καλὸ.
:
Ἔρχονται καλπάζοντας οἱ μέρες.
Συλλογιέμαι ὅλη νύχτα τὴ βροχὴ καὶ τὸ χιόνι
ποῦ τὰ σκέπασε ὅλα.

